

A Daughter of the Moon Goddess – A Holdistennő lánya folytatása

HEART
OF THE
SUN
WARRIOR

a napharcos szíve

*fine
selection*

SUE LYNN TAN

SUE LYNN TAN

HEART
OF THE
SUN
WARRIOR

a napharcos szíve

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Azoknak, akiknek a szívükben ki nem mondott álmok élnek

I.

RÉSZ

1

AZ ÉJSZAKA SÖTÉTBE BURKOLTA AZ EGET, és árnyékokkal vonta be a földet. Miközben a halandók számára ez a pihenés ideje volt, a holdon most kezdődött csak meg a munka. A kezemben lévő fadarabot téli fehérségbe bújt lángok nyaldosták. Leguggoltam, és elsepertem egy kósza levelet a lámpásról, amit átlátszó kőből és kacskaringós ezüstszalakból kovácsoltak. A kanóc sisteregve lángra kapott, amint a fadarabot hozzáérintettem. Felálltam, és leporoltam a ruhámra tapadt földet. Sorokban álltak a még meg nem gyújtott gömbök előttem. Olyan halványak voltak, mint az osmanthusfa, ami felettük virágzott. Holdlámpások – összesen ezer –, amiknek a fénye hamarosan beragyogja az alattunk elterülő birodalmat. Fújhat a szél, vagy eshet az eső, a fényük nem gyengül, csupán a hajnal első sugaraival alszik ki.

Minden alkalommal, amikor én gyújtottam meg a lámpásokat, anyám arra biztatott, hogy legyek türelmes, és csináljam kézzel. De nekem nem volt annyi türelmem, mint neki. Elszoktam az ilyen csendes munkától; a békétől és a nyugalomtól. Befelé figyeltem, és megragadtam az energiámat, az életerőmből áradó, tündöklő varázslatot. Lángcsóvák csaptak ki a tenyeremből, és végigszáguldottak a lámpásokon. Legalább ötszáz lángra gyúlt. Az én Tehetségem a Levegőben rejlett, de a Tűz is hasznosnak bizonyult ilyen helyzetekben. A talaj ekkor úgy ragyogott, mint a csillagpor.

Ha az alattunk elterülő világukban a halandók feltekintettek az égre, egy fényсарlót láthattak, ami nem mutatta a teljes arcát.

A félholdról kevesen írtak verseket, vagy örökítették meg festményeken – talán mert nem rendelkezik a holdsarló elegánságával vagy a telihold tökéletes teltségével. A félhold kapaszkodik a fénybe és a sötétségbe is, és így a kettő között ragadt. Tudtam hozzá kapcsolódní; egy halandó és halhatatlan felmenőkkel rendelkező gyermek, tündöklő szülei árnyékában.

Néha azon kaptam magam, hogy elmerengek a múlton, és a megbánás egy kis szikráját érzem. Azon gondolkodtam ilyenkor, mi lett volna, ha a Mennyei Királyságban maradok, és az évek alatt újra és újra learatom a megérdemelt dicsőséget. Ha minden sikerhez hozzátársítják a nevemet, amíg már a sikereim mint egy gyöngysor sorakoznak. Ha a saját jogomon legendává váltam volna, és úgy tiszteltek volna, mint a hősoket – pont úgy, mint apámat, Hou-jit –, vagy úgy szerettek volna, mint anyámat, a holdistennőt, és úgy hódoltak volna nekem, mint neki.

A halandók minden évben az őszközépi ünnepen tisztelegtek anyám előtt. Ez az újraegyesülés ünnepe – habár ez volt a nap, amikor anyám felemelkedett az égbe. Néhányan jó szerencséért imádkoztak hozzá, mások szerelemért. Nem is sejtették, hogy anyám ereje korlátozott – talán mert sosem gyakorolt, vagy ez hátramaradt az emberi mivoltából, amit maga mögött hagyott, amikor megitta a Halhatatlanság Elixírjét, amit apám kapott ajándékba, amiért megölte a napmadarakat. Amikor anyám felrepült a mennyekbe, a szüleim éppolyan visszavonhatatlanul elváltak egymástól, mintha a halál bárdja csapott volna le rájuk; és valójában ez is történt, apám teste ugyanis már egy sírban fekszik. A mellkasomba mart a fájdalom. Sosem ismertem apámat. Csak egy absztrakt alakot dédelgettem az elmémben, miközben anyám a halhatatlan élete minden egyes napján gyászolta őt. Talán éppen ezért nem zavarta a munkája monoton-sága, mert megkönnyebbülést adott egy bánattal átszőtt elmének, enyhülést a gyásztól összeszorult szívnek.

Nem, nincs szükségem hírnévre és hódolatra, ahogy a szüleim sem maguk kérték. A hírnév és a szenvedés gyakran kéz a kézben jár, a dicsőség izgalmát gyakran átszővi a rettegés, és a vért nem tudja az ember olyan egyszerűen lemosni a lelkiismeretéről. Nem azért csatlakoztam a Mennyei

Hadsereghez, hogy álmokat kergessek, amik olyan mulandók, mint a tűzijáték káprázata, ami után még sűrűbbnek látszik a sötétség. Csillapítottam ezt a fajta nyugtalanságomat, és kibogoztam az ilyen vágyaimat. Otthon lenni anyámmal és Ping-errel, hogy szeretet van az életemben... ezek voltak azok a dolgok, amik teljessé tettek. Ez az, amiről álmodtam, amiért harcoltam, amit kiérdemeltem.

Sokak számára ez a hely szerénynek tűnhet a Jáde Palota gazdagságával szemben. Számomra mégsem létezett csodálatosabb hely – a föld, ahogy csillagfényes hullámokként csillámlik, ahogy az osmanthusvirágok lelógnak az ágakról, mint megannyi fehér hógolyó. Néha, amikor felriadok a fahéjfából készült ágyamban, előnt a bizonytalanság, hogy talán csak álmodom. De a levegőben keringő édes illat és a lámpások gyengéd fénye finoman, de megkérdőjelezhetetlenül bizonyítják, hogy *valóban* otthon vagyok, és senki sem fog újra elragadni innen.

Ahogy egy szellő átsuhan az égen, csilingelt felettem valami. A babérfa bogyói. Csokruk csillogó, mint a jég. Gyerekkoromban édesanyámnak vágytam karkötőt fűzni belőle, de sosem tudtam a bogyókat leszakítani. Megszokásból ráfontam az ujjaimat egyre. Átlátszó és hideg volt. Erősen húztam, de bármennyire is lehajlott és himbálózott az ág, olyan erősen tartott, mint korábban.

A levegő megváltozott egy másik halhatatlan jelenlététől, de a védőburrok nem jelzett. Automatikusan a hátamon lógó íjért nyúltam. Ebben az itthon töltött, békés évben az életerőm gyorsabban regenerálódott, mint vártuk. Már nem esett nehezemre kihúzni a Jádesárkány Íjat, és már nem féltém többé, hogy bejut egy betolakodó. De szinte azonnal le is engedtem a fegyvert. Ezt az aurát olyan jól ismertem, mint a sajátomat – csillogó, napfényes volt.

– Milyen meleg fogadtatás, Hszing-jin! – szólalt meg Li-vej, hangjában nevetéssel. – Vagy ismét össze szeretnéd mérni a tudásunkat ijáztatban?

Megfordultam, és láttam, hogy egy fának dőlve áll, a karjait összefonja a mellkasa előtt. Hevesebben kezdett verni a szívem, habár a hangom nyugodt maradt.

– Talán emlékszel, hogy én nyertem a legutóbbi kihívásunkat. És azóta sokkal többet gyakoroltam, mint őfelséged, aki minden idődet az udvarban töltöd.

Szándékosan csipkelődtem, amiért hetek óta nem látogatott meg, noha nem volt semmi jogom többet várni tőle. Habár az utóbbi időben közelebb kerültünk egymáshoz, nem tettünk ígéretet semmire – többek voltunk, mint barátok, de kevesebbek, mint azelőtt. Ha egyszer a kétely magjait elvetik, nehéz kigyomlálni őket.

A szája szegletében mosoly bujkált.

– Az állás még mindig egál. Akár nyerhetek is.

– Bármikor megpróbálhatod! – mondtam, és felszegtem az állam.

Elnevette magát, és megrázta a fejét.

– Jobb, ha sértetlen marad a büszkeségem.

Közelebb lépett hozzám, és csak akkor állt meg, amikor lazúrkék ruhájának a szegélye lágy suhogással hozzáért az enyémhez. Csípőjét sűrű selyem vonta körbe, amiről egy hosszúkás jadetábla és egy kristálygömb lógott le, benne az ezüstösen áramló energiámmal. Az Égi Csepp bojt. Párja az én selyemövemen ringatózott.

Egyszerre éreztem kényszert, hogy hátralépjek, ahogy azt is, hogy még közelebb menjek hozzá.

– Nem érzékeltem, hogy megjöttél. Változtattál a védelmen?

Li-vej egyszerűen ki tudta játszani az otthonomat védelmező varázslatot, mivel ő segített felállítani. Nem volt olyan erős, mint a Mennyei Királyság köré vont védőburok, de még így is minden alkalommal felsejlett bennem egy figyelmeztetés, ha valaki átlépte a határokat. Nem féltém azoktól, akiket ismertünk; az idegenek voltak azok, akikkel elővigyázatos voltam.

Bólintott.

– Ha valaki megzavarja, én is érezni fogom. Az, hogy az én jelenléte-met már felismeri, véletlen következmény.

– Számít egyáltalán, amikor olyan keveset vagy itt?

A szavak kiszaladtak a számon, még mielőtt vissza tudtam volna tartani őket.

Szélesebb lett a mosolya.

– Hiányoztam?

– Nem! – *Igen*, de nem akartam megadni neki az örömet. És sosem vallottam volna be neki, még ha kést tartanak a torkomhoz, akkor sem, hogy amióta elment, tompa sóvárgás lett úrrá rajtam, ami csak most kezdett el alábbhagyni.

– Elmenjek? – ajánlotta fel.

Milyen nagy is volt a kísértés, hogy hátat fordítsak neki! De azzal saját magamat is büntettem volna.

– Miért nem jöttél korábban? – kérdeztem inkább.

Ez volt, amit valójában tudni akartam.

Elkomorodott az arca.

– Halaszthatatlan ügyem volt az udvarban, kineveztünk egy új tábornokot Csien-jün tábornok mellé a hadsereg irányítására. Az utóbbi időben elég feszült a kapcsolata apámmal.

A büntudat lyukat égetett a mellkasomba. Vajon a Mennyei Felségek azért nehezteltek rá, mert egy évvel korábban, amikor elnyertem anyám szabadságát, kiállt mellettem? Megajándékozzák azokat, akik hűségesen szolgálják őket, de a sértéseket teljes egészében megtorolják.

– Ki ez az új tábornok? – kérdeztem.

– Vu miniszter – mondta vészjóslón.

Átfutott rajtam a remegés, ahogy visszaemlékeztem a tanácsosra, aki olyan vehemensen érvelt az ellen, hogy kegyelmet kapjunk. Ha rajta múlt volna, azon a napon a császár bilincsbe veri anyámat, engem pedig halálra ítél. Megsértettem volna a minisztert tudtomon kívül? Vagy tényleg azt gondolta, hogy veszélyt jelentünk a császárra, akihez nyilvánvalóan hűséges volt? Bárhogyan is, a gyomrom kavargogni kezdett a gondolatra, hogy ekkora hatalmat gyakorol a Mennyei Hadsereg felett.

– Nem tudtam, hogy a miniszternek ilyen jellegű törekvései vannak – jegyeztem meg. – Egyáltalán alkalmas a pozícióra?

– Kevesen utasítanának vissza egy ilyen illusztris kinevezést, akár alkalmasak a munkára, akár nem – felelte Li-vej. – Maradtam, hogy támogassam Csien-jün tábornokot, és reméltem, hogy jobb belátásra tudom bírni apámat, de hajthatatlan volt. Habár Vu miniszter apám hűséges alattvalója, mindig is kényelmetlenül éreztem magam a közelében, már azelőtt is, hogy felszólalt volna ellened.

– Ha az érzelmek nem homályosítják el, az ösztön erőteljes irányjelző tud lenni.

Miközben ezt kimondtam, csomóba rándult a gyomrom Ven-cse árulásának az emlékéttől. Minek okoskodom itt, amikor én magam is elnyomtam az ösztöneimet, és csak azt vettem észre, amiben hinni akartam?

Valami átsuhant az agyamon, mint egy hang nélküli dobszó, jelezve, hogy valaki átjött a védelmen. Letapogattam a csendet, és ismeretlen energia vibrálását éreztem. Halhatatlanok auráját. Többen voltak, de nem volt ismerős egyik sem. Ahogy megdermedtem, Li-vej szeme összezűkülte. Ő is érzékelte őket. Az idegeneket, akik az otthonomba érkeztek.

Amióta a hold többé már nem száműzetés helye volt, sok halhatatlan látogatott meg minket. A császár kegyelmének szerencsétlen következménye volt, hogy állnom kellett a kíváncsi tekintetüket és az érzéketlen megjegyzéseiket, mintha egy tárgy lennék, ami csak arra vár, hogy az ő szórakoztatásukra parádézzon.

Milyen érzés, amikor eltalálja az embert az Égi Tűz? – kérdezte izgatottan egy menyei udvari ember.

Csoda, hogy túlélted – mondta valaki várakozástól égő arccal.

Másvalaki pedig hangosan gondolkodott: *Mi a helyzet a sebhellyel? Fáj még? Úgy hallottam, sosem fog eltűnni.*

Megjátszott aggodalom. Kárörvendő sajnálkozás. Hamis együttérzés. Olyan üresek, mint azok a babák, amikkel a halandók világában az utcai művészek bábelőadásokat tartanak. Ha az őszinte törődés egy darabkáját fel tudtam volna fedezni bennük, nem veszem olyan zokon. De csak a kapzsiság vezette őket, hogy egy csipet információhoz jussanak, amiről aztán pletykálhatnak. Ó, mennyire bizseregtek az ujjaim, hogy kihúzzam az íjamat, és előhívjak egy villámot, amivel menekülésre készíthetem őket a nagytermünkéből! Nem lőttem volna ki, mert már maga a fenyegetés elég lett volna. Csupán anyám átható tekintete és a jó modor tartott a helyemen, amit kis korom óta belém nevelt.

De mégiscsak sokkal jobb az ártalmatlan kíváncsiság, mint mások rosszindulata velünk szemben.

Nagy csörömpölés hallatszott. Valami összetört a kövön. Felemeltem a szoknyámat, és a Tiszta Fény Palota felé rohantam. Minden lépéssel, amivel ellöktem magam a talajról, a lábam nyomán felporzott a föld, és a Jadesárkány Íj a hátamnak verődött. Li-vej lépteinek a zaja nem sokkal maradt le mögöttem, ahogy ő is szaladt utánam.

Előttünk csillogó falak, majd gyöngyház oszlopok emelkedtek ki a földből. Bukdácsolva megálltam a bejáratnál, és megvizsgáltam a földön szétterülő porcelándarabkákat, amik egy világos aranyszínű folyadékban

úsztak. Édes és puha illat lengte be a termet, nyugtatón és bágyadtan. Bor, habár mi nem tartottunk otthon.

Li-vej és én beosontunk az ajtókon, végig a folyosón, ami az Ezüst Harmónia Terembe vezetett, ahol a látogatókat szoktuk fogadni. A jáde-lámpák finoman megvilágították az idegeneket, akik anyám körül ültek faszékeken. Ahogy beléptem, a fejük hirtelen felém fordult, és felálltak.

A jádebojtok csilingeltek anyám élénkvoros derékszalagján, ahogy közeledett felém.

– Li-vej, már nem láttunk egy ideje! – mondta meleg hangon, elhagyva a hercegi rangját, ahogy Li-vej már többször is kérte tőle.

– Bocsásd meg a hosszú távolmaradásomat! – mondta, és udvariasságból fejet hajtott.

Miközben üdvözöltük a vendégeket, egymás után megnéztem őket. Az aurájuk nem volt erős, ami azt jelentette, hogy bármi problémát gyorsan meg tudtunk volna fékezni. Továbbá nem csillant meg baljóslatúan a fény semmilyen fegyveren, és nem volt jele lesben álló körmönfont varázslatnak sem, amit csak akkor lehet észrevenni, ha valaki kifejezetten kutakodik utána. Egy törekeny halhatatlan állt anyám mellett. A szeme a veréb tollzatának a színében játszott, a haja és a szakála ezüstösen csillogott. Egy zöld bojtos bambuszfuvola lógott a csípőjén. Mellette két nő állt lila köpenyben, a hajukban türkiz hajtűk ékeskedtek. Üdvözlésre nyújtott kezük puha és makulátlan volt. Látszott, hogy sosem forgattak kardot, vagy dolgoztak akár csak egy napot is. Könnyebben kezdtem lélegezni, amíg meg nem láttam az utolsó vendéget. Kemény vonásai azt a benyomást keltették, mintha fából faragták volna, a nyakát pedig vas-kos izmok bordázták. Hímes ruhája alatt a vállá szélesen húzódott, az uj-jai mégis idegesen rángatóztak.

A bőröm figyelmeztetőn bizseregni kezdett, miközben egy mosollyal igyekeztem elfedni a nyugtalanságomat.

– Kik a vendégeink, anyám?

– Mej-na és Mej-ning testvérek, az Arany-sivatagból jöttek. Szeretnének pár hetet nálunk tölteni, és megfigyelni a csillagokat. – Egy idősebb halhatatlan felé intett a kezével. – Kang mester tehetséges zenész. Azért jött, hogy inspirációt merítsen a legújabb szerzeményéhez. És ő itt... – Elhallgatott, és összeráncolta a homlokát, ahogy a fiatalabb férfit nézte.

– Attól tartok, félbeszakítottak minket, mielőtt megtudhattam volna a nevét.

A férfi meghajolt előttünk, összekulcsolt kezét előrenyújtotta.

– Megtiszteltetés a társaságokban lenni. Hao-zsannak hívnak, és borász vagyok a Főnix Királyságból. A pártfogóm, Feng Csin királynő egy új bort kívánt tőlem, amihez a legkiválóbb osmanthusra van szükségem. Azt mondják, hogy erdeitekben virágoznak a legszebbek, így alázatosan kérem, engedjétek meg, hogy valamennyit begyűjtsék a virágaikból. Az idők végezetéig hálás lennék a határtalan nagylelkűségetekért, amiről birodalomszerte híresek vagytok.

Belül megborzongtam a szavaiból áradó nyájas hízelgéstől és attól, ahogy a szeme körbepásztázta a szobát. Valami idegességgel töltött el vele kapcsolatban, mint amikor egy dallamot rossz ütemben játszanak. Nem csak arról volt szó, hogy a Főnix Királyságból jött, ami a Menyeyi Királyság legszorosabb szövetségese és Li-vej korábbi jegyesének az otthona. A nyelvem hegyén volt, hogy visszautasítom. Egyre növekvő kényszert éreztem arra, hogy hazaküldjem. Nem csak Hao-zsant, mindannyiukat. Itt biztonságban voltunk, kemény küzdelmek árán vívtuk ki ezt magunknak.

Mintha megérezte volna a kényelmetlenségemet, Hao-zsan anyámhoz fordult.

– Épp csak néhány napig maradnék. Hoztam egy szerény ajándékot is. Néhány üveggel a legfinomabb boromból, amiből az egyik sajnos kint összetört – mondta mesterként bájjal.

– Hao-zsan mester, ez igazán kedves tőled, de semmi szükség nincs arra, hogy megajándékozz minket! – válaszolta anyám szívélyesen. – Mindannyiótokat szívesen látjuk. Remélem, megbocsátotok nekünk az egyszerű életvitelünkért, nem szoktunk nagyszabású szórakoztatáshoz.

Hao-zsan mester ismét lehajtotta a fejét.

– Hálásan köszönöm.

A többiek is meghajoltak köszönetképpen, mielőtt anyám vezetésével ők is elhagyták volna a szobát. Li-vejjel ketten maradtunk. Leereszkedtem egy székre, és az öklömet az ajkamhoz szorítottam, Li-vej pedig elfoglalta a mellettem álló széket.

– Mit gondolsz Hao-zsan mesterről? – kérdeztem.

– Megkóstolnám a borait.

Nem voltam vicces kedvemben.

– Talán csak keresem a bajt ott, ahol nincs is. Lehet, hogy csak túlzottan hozzászoktam.

Li-vej komoly arccal felém hajolt.

– Bízz a megérzéseidben! Én is bízom bennük. Ne vedd le róluk a szemed! Ha bármi történne, azonnal üzenj értem!

Ahogy tekintete a csípőm körül lógó Égi Csepp bojtra esett, az arca megfeszült. Előntöttek az emlékek: egy sötét barlang, gúnyos nevetés, miközben Li-vej kardjának a hegye a bőrömhöz nyomódik, és hogy milyen közel sodródtunk ahhoz, hogy elveszítsük egymást.

Addig bámultam ki az ajtón, amíg már nem hallatszott a lépések távolodó zaja. Ez lesz az első alkalom, hogy idegeneknek ad otthont a házunk. Igyekeztem kiverni a fejemből az emlékét annak, amikor először éreztem így: gyerekként, amikor el kellett bújniom a Mennyei Császárné elől, a hideg kőfalhoz simulva. Szinte lebénított a félelem.

2

KINÉZTEM AZ ABLAKON, az ujjaim megmerevedtek a hajtűmön. Hao-zsan mester az erdő felé igyekezett, ahogy minden este tette az elmúlt egy hétben. A hátára egy bambuszkosarat rögzített. A füttyülése belehasított a levegőbe, a hangjától égnék állt a szőr a hátamon. Ezüstolók csillantak meg az éjszakai fényben, gyorsan pörgette őket az ujjai között. Vajon harc közben is ilyen fürgék lennének a kezei?

– Ezt a dalt, amit játszol, még én is meg tudnám próbálni – hangzott anyám hangja mögülem, és kizökkentett a gondolataimból.

Elmosolyodtam, és félretettem a hajtűt. Anyám nem érdeklődött a zene iránt, és nem is volt tehetsége benne, ezért volt Ping-er az, aki órákat adott nekem.

Anyám leült, két kezét az asztalra tette.

– Úgy tűnik, nem kedveled a vendégeinket.

– Csak az egyiküket. – Az ablak felé biccentettem.

– Miért nem kedveled Hao-zsan mestert? Hiszen udvarias és figyelmes.

Igazából nem volt okom nem kedvelni. Csak valamiért olyan érzésem volt, mint amikor megváltozik a levegő a halhatatlanok aurájától, vagy mint amikor figyelnek, és ettől ezernyi apró szúrást érzek a hátamon. És ahogy Li-vej is mondta, bíznom kell a megérzéseimben, vagy legalábbis nem elnyomni őket csak azért, mert nem akarom látni az igazságot.

Nem akartam, hogy igazam legyen. Nem akartam, hogy veszély fenyegetse az otthonunkat.

– Nagyon tartózkodó. Feszült, mintha rejtegetne valamit – magyaráztam tétován. – Bármikor kérdezek tőle valamit, kikerüli a választ, és másfelé irányítja a beszélgetést saját magáról.

Azonnal kiszúrtam, ha valaki terelt, hiszen évekig kellett eltitkolnom a valódi kiléteimet.

– Talán csak nincs hozzászokva a társasághoz. Vannak, akiknek kényelmetlen saját magukról beszélniük, mások szeretnek hallgatni – vélekedett anyám. – Hao-zsan mester tart tőled. Tudod, hogyan nézel rá? Összeszorított szemekkel, vicsorogva. – Gyengéden megérintette a karomat. – Hszing-jin, tudom, hogy bántottak. Ha mindenkire gyanakszol, előbb-utóbb igazad lesz, de így is, úgy is csalódni fogsz. Néha, ha másokkal szemben bizalmatlan vagy, veled szemben is azok lesznek. Ha nem vagy hajlandó észrevenni a jót másokban, lehet, hogy lemaradsz valami értékesről, mert nem engedted magadnak, hogy meglásd.

Volt igazság abban, amit mondott. Az utóbbi időben gúnyt láttam a mosolyban, és fenyegetést a fintorgásban. Minden árnyékban az ellenséget kerestem.

Anyám felállt, és lesimította a ráncokat a ruhájáról. Ahogy a tenyere megérintette az anyagot, a hímzett ezüst lótuszok szirma fényesebben kezdett ragyogni. Csak a fény játszott velem? Nem tudtam arról, hogy anyámnak lenne varázsereje; semmilyen más formában nem jelentkezett korábban.

– Azért jöttem, hogy szóljak, Su Hsziao itt van.

Egyből jobb kedvem lett. Li-vej után ő látogatott meg a legtöbbször. Bármikor nyitva állt előtte az ajtónk.

– Hol van?

– Az étkezőben. Ping-ert zaklatja ételért.

Azonnal odaindultam. A padló sötét kőlapokkal volt kirakva, rajta a lila különböző árnyalataiban játszó selyemszőnyeg futott végig. A helyiség közepén faragott lábú, kerek asztal állt, amit hordó alakú székek vettek körbe. A rózsafa bútort szivárványszínben játszó, virágokat és madarakat ábrázoló gyöngyház berakás díszítette. Nyolcan fértek el kényelmesen az asztal körül. Gyerekkoromban fel sem merült bennem, hogy egy nap majd kicsinek bizonyul.

Meleg, ínycsiklandozó illat áradt az asztalra már kipakolt ételekből: sűrű leves, tele húsdarabokkal és szeletelt lótuszgyökérrel; gyógynövényekben főtt egész tojások, puha borsóhajtások; hal ropogós, aranyszínűre sült panírban és több tál párolt rizs. Egyszerűbb fogások, mint a Mennyei Királyságban, mégis tele zamatos ízekkel. Kang mester foglalta el az egyik széket anyám mellett, a másik oldalán pedig az Arany-sivatagból érkezett testvérek ültek. Hao-zsan mester nem volt jelen, ahogy addig sem az eltelt héten – ám a boraiból volt az asztalon, és a poharaink is már meg voltak töltve. A szilva édessége remek zamatot adott az italnak. Habár még mindig voltak kétségeim a meséjét illetően, a borászi képességeit nem túlozták el. Az elmúlt néhány este hezitálás nélkül ittam ki a poharamat, ami után mélyen és zavartalanul aludtam, bár reggelente hasogató fejfájással ébredtem.

Szedtem két tálkába lótuszgyökérlevest, és odaléptem Su Hsziaoéhoz. A szája mosolyra húzódott, a szeme azonban másról árulkodott.

– Mi aggaszt?

Nem pazaroltam az időt bájcsevejre. Felé csúsztottam az egyik tálkát.

– Nagy a feszültség a Jáde Palotában – vallotta be. – Az új tábornok rövid pórázon tart minket.

– Vu tábornok? – A miniszter újonnan elnyert címe keserű utóíz hagyott a számban.

Su Hsziao bólintott.

– Csien-jün tábornok félreállítása után Vu tábornok az, akinek igazi hatalma van a hadsereg felett. Hajthatatlan és kíméletlen. A szabályokat az utolsó betűig betartatja, és a legkisebb kihágásokért is büntetés jár. A kötelezettségeink elmulasztásának tekinti, ha beszélgetünk egymással, még ha csak étkezés közben is. Szóval most már csak ülünk ott csendben, nem is merünk egymásra nézni, mintha újra gyerekek lennénk, és nekünk lenne a legádázabb tanítónk a birodalomban.

Egy megosztott hadsereget könnyebb irányítani. Nem örültem a gondolatnak. Talán a Mennyei Császár attól tart, hogy a katonák újra öszefognak az akarata ellen? A katonák nem tudták, hogy a támogatásuk kifejezését a császár elleni szembeszegülésként értelmezhetik, nem tudták, hogy mit tettem, amivel kivívtam a császár haragját. A császárral szembeni ellenállásom valódi mivoltáról – hogy szándékosan félreértelmeztem az

utasítását, miszerint vigyem el neki a gyöngyöket –, csak mi ketten tudunk. És valószínűleg az újonnan kinevezett tábornok, a császár legbizalmasabb tanácsadója.

– Ez a legrosszabb? A csendben elköltött étkezések? – Igyekeztem könnyeden beszélni, hogy felvidítsam, habár megvoltak a saját fenntartásaim.

Su Hsziao fintorgott.

– Nehéz fejben tartani a szabályokat, amikor mindennap újakat vezetnek be. Hamarosan kihágásnak fog számítani, ha engedély nélkül hagyjuk el a palotát. Akkor már nem tudok majd látogatóba jönni.

Felkavart, ha arra gondoltam, mennyire megváltoztak a dolgok, amióta eljöttem a Mennyei Királyságból. Mennyire háborogtam volna ezeken a rendelkezéseken! A legrosszabb büntetések, amikre emlékeztem, szigorú rendreutasítások voltak Csien-jün tábornoktól vagy Ven-... Összerezentem, és elhessegettem az emléket.

– Mi történik, ha nem tartod be a szabályokat? – kérdeztem.

– Térdelés. Fogda. Korbácsolás. – A hangja elcsuklott az utolsó szónál.

Az ujjaim szorosan ráfonódtak a levesestájkára.

– Óvatosnak kell lenned!

– Ó, az vagyok. Sosem voltam ilyen körültekintő – mondta Su Hsziao hevesen. – De úgy tűnik, rajtam tartják a szemüket, főleg Vu tábornok előléptetése óta.

– Miért? – Amikor nem válaszolt, újra próbálkoztam: – A barátságunk miatt?

Lesütötte a szemét, és a levesét kevergette a kanalával.

– Mások ilyenek. Ott is fenyegetést látnak, ahol nincs. De ez nem változtat semmin, nem fogok behódolni nekik.

Büntudat kerített hatalmába. Egész idő alatt attól félttem, hogy a barátságunk miatt Su Hsziao bajba kerül.

– Ha olyan rosszak a dolgok, ha keresik, hogyan büntethetnének meg, miért maradsz?

– Még nem mehetek el. Amíg a császárt szolgálom, a családom biztonságban van. Nincsenek hatalommal bíró barátaink, akik szót emelnének az érdekünkből, ha ismét bajba kerülnénk. Az öcsém szeretne csatlakozni a hadsereghez, amikor nagykorú lesz, és ha leszerelek, nem lesz rá lehetősége. – A távolba révedt. – Néha az, hogy kerülöd a bajt, nem jelenti

azt, hogy biztonságban is vagy. Az út szélén fekvő kövekre is rálépnek a figyelmetlen lábak, és az üres szavak is nagy súllyal tudnak bírni, ha rossz fülekbe suttogják őket.

– Itt van hely neked és a családnak – ajánlottam fel hezitálás nélkül.
– Messze vagyunk a Mennyei Királyság fürkésző tekintetétől.

De akkor is ránk van szegezve az a tekintet, figyelmeztetett egy belső hang.

– Bárcsak lehetne! – mondta Su Hsziao vágyakozva. – De a családom nem szívesen költözne el. A gyökereket, amiket eresztettünk, nem könnyen lehet kitépni a földből.

Ismerős vágyakozás futott át rajtam. Az otthonomtól távol töltött években sokszor éreztem azt, hogy sodródom – mint egy mag, ami egy furcsa és ellenséges talajban csírázott ki. Körbetekintettem a csarnokban, szemügyre vettem az ismerős bútorokat, a kopott szőnyeget, a széket, amin gyerekként ültem. Megszámolhatatlan emlékem kötődött ahhoz a helyhez; mindegyik becses és pótolhatatlan. Mégis a legjobban az ott élő emberek számítottak. A családom – vér vagy kötelék által – szolgáltatta a hely szívét. Ez fontosabb volt, mint bármilyen csempe vagy téglá, legyenek azok akár aranyból, ezüsből vagy jádéből.

Fuvola lendületes dallama gyűrűzött be a terembe. Kang mester játszani kezdett, a hangszerén lógó bojt minden lélegzetvételével ide-oda ringott. Az emberek elcsendesedtek a szobában, és felé fordultak. Kiemelkedően jól játszott, a hangjegyek tisztán és igazán szárnyaltak a hangszeréből.

Amint elhalt az utolsó hang, anyám így szólt:

– Köszönjük, Kang mester! A zenéd ajándék számunkra.

– Túl kedves vagy, holdistennő.

– Gyakran játszol a családnak? – kérdezte anyám.

– A feleségemnek. Szerette a zenét. – Mosolyogva felém fordult. – Úgy hallottam, a lányod tehetséges zenész. Mikor lesz szerencsénk a játékodhoz? Örömmel megosztanám néhány szerzeményemet veled.

– Köszönöm, Kang mester, de nehéz lenne felérni a játékodhoz.

Nem szerénységből utasítottam vissza, hanem mert én szerettem megválasztani a közönségemet.

– Kang mester, találtál inspirációt a zenédhez? – kérdezte Su Hsziao, amikor kényelmetlen csend borult a helyiségre.

Kang mester lelkesen bólogatott.

– Ó, hadnagy! Ez a hely valóban mesés: a leveleket zörgető szél, a tetőn kopogó eső, még a lábam alatt lágyan ropogó föld is. Ha a házigazda megengedi, maradnék még egy kicsit.

– Maradj, ameddig csak akarsz! – felelte anyám feddhetetlen udvariasággal, de én kihallottam az apró változást a hangszínében. Talán neki is hiányzott az elszigeteltség, amit az otthonunk nyújtott korábban.

Az étkezés után kikísértem Su Hsziaót. Az éjszaka fátyola betakarta az eget, a lámpások meggyújtása még hátravolt.

Amikor fellépett a felhőjére, megérintettem Su Hsziao karját.

– Légy résen, és ne csinálj semmi butaságot!

– Ahogy te szoktad? – A nevetése üresen csengett, miközben ingatta a fejét. – Megváltoztam. Most már az engedelmesség mintaképe vagyok.

Egy selyembe burkolt csomagot nyújtottam felé.

– Osmanthusvirágok Min-jinek.

Amikor Li-vejjel tanultam, ő készítette el az ételeinket, és összebarátkoztunk.

Su Hsziao a hóna alá csapta a csomagot.

– A fáitok hamarosan kopaszon állnak majd, ha állandóan borászok és szakácsok kopogtatnak be hozzátok. Egyáltalán honnan tudnak a virágokról?

Nem válaszoltam. Integtettem, ahogy a felhője egyre gyorsabban távolodott. *Biztonságban lesz*, nyugtattam magam, miközben a szobám felé igyekeztem. Su Hsziao okos, vannak barátai a palotában, és Li-vej is odafigyel rá. Ahogy az ágyban feküdtem, a kérdése ott motoszkált a fejemben. Az volt az utolsó gondolatom, mielőtt elaludtam, hogy vajon honnan hallott Hao-zsan mester az osmanthusfáinkról. A legtöbb vendégünk nem vette a fáradságot, hogy körbejárja az erdeinket, én pedig biztosan nem ajánlottam fel senkinek, hogy megmutatom.

PUFF. PUFF. PUFF.

A puffanásokat ezüstös suhogás követte, mint a szélcsengő csilingelése. Ütemes, de tompa, mintha nagyon messziről jönne a hang.

A szemem kipattant. Pislogtam a sötétben. A sűrű csendből kiindulva vagy nagyon késő éjszaka volt, vagy nagyon korai hajnal. Csak képzeltem

volna azokat a hangokat? Talán innom kellett volna Hao-zsan mester borából, akkor olyan nyugodtan aludtam volna, mint a korábbi éjszakákon.

Puff. Puff. Puff.

Felültem az ágyban, és hegyeztem a fületem. Nem álmodtam. Olyan hangja volt, mintha valami keményet ütnének. És mi lehet az a suhogás, ami követi, mint valami szüntelen visszhang? Ledobtam a takarót, az ablakhoz rohantam, és mélyen beszippantottam a hideg levegőt, amibe valami kellemes, édeskés illat keveredett. Az ég sötét volt, a földet megvilágította a hold fénye. A távolban ott magasodott a babérfa, az ágai úgy mozogtak, mintha a szél fújná őket, az osmanthusfák azonban mozdulatlanul álltak.

Rettegés cikázott át rajtam, hidegen és kegyetlenül. Miközben felkaptam egy köntöst, és megkötöttem a derekam körül, remegtek az ujjaim. Belebújtam a cipőmbe, megragadtam az íjamat, és kimásztam az ablakon. A tekintetemet a remegő babérfára szegeztem, a lábaim repültek a talaj fellett – botladoztam, majdnem el is estem. Újra felhangzottak azok a furcsa koppanások. Egyszer, kétszer, háromszor. A babérfa görcsösen remegett. Közvetlenül a tisztás előtt megálltam, és erősen szorítottam az íjamat.

Egy férfi állt a babérfa mellett, háttal nekem. A felőle hullámozó aura sűrű és opálos volt, mint a megdermedt zsír. Volt valami furcsa, ismerős érzésem vele kapcsolatban. Az érzéseim azonnal veszélyre figyelmeztettek. Valami megcsillant, magára vonva a figyelmemet. Holdfény vetült egy fejsezezüstösen görbülő fejére. Bambuszból készült száráról egy zöld bojt lógott le. Meglendült, és lecsapott a babérfára, a fém megsebezte a fa kérget. Valami sötét csöpögött a favágó kezéről a fára. Talán vér? Megsérült? Aztán a fa vadul megremegett, a fakó levelek zörögtek, és egy bogyó a földre hullott. Ragyogott, mint egy hullócsillag.

Kihúztam egy lángoló nyílveszőt, és kiléptem az árnyékból. A szívem örült ütemben vert. Ahogy a férfi megfordult, felszisszentem, és gyorsan a fejére céloztam az íjammal.

Kang mester volt az.

Most nem tartotta fent azt az alázatos modort és hajlott testtartást. Barna szeme úgy izzott, mint a vadászó sólyomé. *Jártas az álcázásban*, gondoltam dühösen, *hiszen még az erőteljes auráját is elrejtette*. Nem szabadott volna bedölnöm egy ilyen egyszerű varázslatnak, ugyanannak,

amit Li-vejjele bevetettünk, amikor észrevétlenül akartunk kiszökni a Jáde Palotából. Ha korábban érzékeltém volna, tea helyett a kardom hegyével kínáltam volna meg. Mivel Hao-zsan mesterre irányítottam a figyelmet, nem vettem észre, ki jelent igazi fenyegetést. Szidtam magamat, amiért hagytam, hogy Kang mester törekenysége elaltassa bennem a gyánút, és elhiggyem, hogy ártalmatlan. Már régen megtanulhattam volna, hogy a dolgok nem mindig azok, aminek látszanak.

– Azért jöttél, hogy eljátsszuk egymásnak a legújabb műveinket? – gúnyolódott, viccet csinálva a korábbi ajánlatából.

– Hidegen hagy a zene, amit játszol! – feleltem, a szememet a fejszén tartva. A vékony nyélbe kicsi, kerek lyukak voltak vésvé. *A fuvolája az*, jött a hirtelen felismerés. Felfordult a gyomrom a gondolatra, hogy az ott honunkba fegyvert hozott. Türelmetlenül vártam, hogy elengedhessem a nyílvezzőt, de előbb válaszokra volt szükségem. – Ne mozdulj, és ne nyúlj a varázserődért! Mondd meg, ki vagy, és miért jöttél ide!

– Miért tenném? – Ráncok jelentek meg az arcán, mintha szórakoztatná a helyzet, habár a szemét az íjamon tartotta. – Semmi jogod kérdeznitőlem bármit is. Amiért jöttem, az nem a tiéd.

Az egyik öklét egy pillanatra kinyitotta, és láthatóvá váltak a tenyerét átszövő mély sebhelyek, valamint a frissen felszakadt bőr, amikből vér csepegett.

Egy pillanatra elterelte vele a figyelmet. Egy szempillantás sem telt el, máris újra az arcát figyeltem, de már túl késő volt: felém száguldott, a fejszójét magasra emelte. Félreperdültem, és elengedtem felé egy nyílvezzőt, de ő lehajolt, és a vessző ártalmatlanul elröpült felette. Ahogy a fejsze ismét megcsillant előttem, kitértem előle, kartávolságon kívülre, de még így is sikerült egy elszabadult kósza tincset levágnia a hajamból, ami szét-szóródott, mint a lenyírt fű. Ha csak egy másodperccel később ugrom félre, ketté is hasíthatott volna.

Megremegett a térdem. Az íj húrja az ujjamba mart, amikor fogtam egy újabb nyílvezzőt, és eleresztettem. Sisteregve repült, mint egy vilám. Felégette az útjában a levegőt, miközben Kang mester felé száguldott. Valami vibrálni kezdett a teste körül – egy védőpajzs –, épp, amikor a nyílvezző becsapódott volna. Fehér fénycsíkok – repedések – barázdáltak a védőpajzsot. Kang mester energiája azonnal odaáramlott, és lezárta a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

repedéseket. Hátralendítette a karját, és felém dobta a fejszét, ami ezüstösen csillogva szelte a levegőt felém. A földre vetettem magam, az arcomat és a tenyeremet a porhanyós földre szorítottam. A fejsze elsüvöltött a testem felett, és beleállt egy osmanthusfa törzsébe. Szirmok szóródtak mindenfelé, mintha havazna. Ahogy arrébb gurultam, és talpra szökken-tem, a fegyver megremegett a fában, majd kiszabadult, és visszarepült Kang mester kezébe. A tenyerében vészjósló fény villant fel, miközben a kezemben újabb nyílvesző jelent meg, és már repült is felé. Ezúttal is ki-tért előle, a vessző eltűnt a messzeségben.

– Hányszor tudod ezt megcsinálni? – A hangszíne kellemes volt, majd-nem mintha csak társalognánk.

– Amennyiszer kell a megölésedhez.

Ekkor ismét az energiámért nyúltam, a testem mindenhol gyöngyözött az izzadságtól. Kang mester újra támadott, de ezúttal álltam a sarat. A tenyereből varázslat hullámmozott. Csillogva kígyózott a levegőben, és szo-roosan gúzsba kötötte a támadómat. Egy mozdulatomra a földre vágódott, a tarkója csattant egy kövön. A torkából nyögés szakadt fel, miközben a szeme lecsukódott, és a fejsze kiesett a kezéből. Óvatosan közelítettem meg, az íjamat rászégezve. Minden idegszálam megfeszült. Túl erősnek tűnt ahhoz, hogy ilyen könnyen legyőzzem, és mivel már korábban lépre csalt a megjátszásával...

Valaki levegőért kapott mögöttem.

– Kang mester! Megsérült? – sikoltotta Ping-er, és szaporán szedte a lá-bát a mester fekvő alakja felé.

– Ping-er! Vissza!

Előreugrottam, hogy megakadályozzam, de már késő volt. Kang mes-ter szeme kinyílt. Felugrott, és megragadta Ping-er karját. Amint a fejszé-je visszarepült a kezébe, irtózatosságot látva Ping-er nyakához szorította.

– Mit csinálsz?

Miközben Ping-er küzdött ellene, Kang mester még erősebben szorí-totta, és a penge megsebezte a nyakát. Ping-er azonnal megdermedt, va-dul kapkodta a levegőt.

– Engedd el!

Vettem egy nagy levegőt. Vissza kellett fognom magam, nehogy vala-mi vakmerőt tegyek.